

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 6Csp/207/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617203643
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štefčík
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2018:3617203643.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske sudcom JUDr. Petrom Štefčíkom v spore žalobkyne S. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., J.. L.. Š. XX/X, právne zastúpenej Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47 256 907 proti žalovanému Provident Financial, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 49, IČO: 35 805 731, právne zastúpeného De minimis, spol. s r.o., so sídlom Bratislava, Lovinského 22, IČO: 36 868 949, o zaplatenie 1463,36 €, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 348,36 € ako bezdôvodné obohatenie a sumu 348,36 € ako primerané finančné zadostučinenie, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť Okresnému súdu Partizánske súdny poplatok za žalobu vo výške 41,- € do troch dní od právoplatnosti výroku I. tohto rozsudku.

odôvodnenie:

(1) Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde domáha proti žalovanému zaplatenia sumy 863,36 € ako bezdôvodného obohatenia a 600 € ako primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila úverovú zmluvu č. 610651731 zo dňa 22.12.2014, v zmysle ktorej jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 1000 €, pričom mala uhradiť žalovanému celkovú sumu nákladov tvorenú úrokom a poplatkom za garantovanú službu vo výške 348,36 €, pričom úrok je vo výške 26,50% ročne, čo predstavuje sumu 170,64 € a poplatok za garantovanú službu je vo výške 177,72 €. RPMN predmetnej zmluvy je 71,15%, pričom pri riadnom splatení dlhu predstavuje suma na úhradu 1 348,36 €. Priemerná hodnota RPMN predstavuje 36,30%, pričom žalobkyňa mala uhradiť dlh v 60 týždenných splátkach po 22,48 €, poslednú 22,04 €. Spolu s úverovou zmluvou bola uzavretá nepomenovaná zmluva podľa § 51 Občianskeho zákonníka - Zmluva o poskytnutí služby Komfort, na základe ktorej si žalovaný účtoval odmenu vo výške 515 € za službu, v zmysle ktorej bude vyberať splátky úveru poverený zrejme zamestnanec žalovaného, a to v mieste bydliska žalobkyne. Táto odmena mala byť splatná v 60 splátkach, a to vo výške 8,58 € a posledná splátka 8,78 €. Zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a zároveň spotrebiteľským úverom. Výška úroku je 26,50% ročne, pričom v decembri 2014 bol priemerný ročný úrok pri úveroch so splatnosťou od jedného do päť rokov vo výške 8,91% ročne. Neprimerane vysoké úroky odporujú pravidlám správania a vzájomných vzťahov medzi občanmi a mravnými princípom spoločenského poriadku, sú teda v rozpore s dobrými mravmi. Mesačné splátky 22,48 € zahŕňajú splátky všetkých zložiek celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom poskytnutým zmluvou. Zo zmluvy jednoznačne nevyplýva, ktoré konkrétne položky nákladov sú zahrnuté do týždennej splátky. Nie je z

nej zrejme, aká výška splátky pripadá na splátky istiny úveru, aká na splátky úrokov, aká na prípadné iné poplatky. Minimálne z dôvodu absencie údajov o termíne konečnej splatnosti úveru a nadhodnotenej úrokovej sadzbe sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Má za to, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v ktorej je uvedený garantovaný poplatok za službu je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľná a podľa § 53 ods. 5 neplatná, s ohľadom na zistenú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nerovnováha je daná tým, že táto zmluvná podmienka je dohodnutá jednoznačne a zjavne v neprospech žalobkyne, keď za bližšie neurčené služby žalovaného musí zaplatiť poplatok vo výške 177,72 €, pričom tento vo svojom rozsahu prekračuje odmenu za poskytnutie celého úveru (26,50% ročne), teda bližšie neidentifikovaný poplatok zdvojnásobuje výdaje žalobkyne v súvislosti s poskytnutým úverom. Rovnako nepomenovanú zmluvu - Zmluvu o poskytnutí služby KOMFORT, v zmysle ktorej mala žalobkyňa plniť splátky v hotovosti k rukám povereného zamestnanca žalovaného, považujú za rozpornú s dobrými mravmi. Úmyslom žalobkyne bolo získanie finančných prostriedkov z úveru, pričom uzavretie takejto nepomenovanej zmluvy bolo podmienkou uzavretia samotnej úverovej zmluvy. Žalobkyňa tak nemala inú možnosť, ako takúto pre ňu zjavne nevýhodnú nepomenovanú zmluvu uzatvoriť, aby mohla čerpať úverové prostriedky. Tak sa zaviazala na neprimerane vysokú odplatu za službu, ktorú nemusela využívať, avšak núteným uzavretím takejto zmluvy prišla o možnosť uhrádzať splátky akýmkoľvek iným spôsobom a navyše ešte musí zaplatiť odmenu 515 €. Takýto úkon je absolútne neplatným právnym úkonom z titulu rozporu s dobrými mravmi. Keďže zaplatila žalovanému sumu 1863,36 € a má za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov, domáha sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 863,36 €. V zmysle § 3 zákona č. 250/2007 Z.z. sa domáha aj primeraného finančného zadostučinenia. Žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa najmä s ohľadom na výrazný zásah do jej práv, neprimerané praktiky pri poskytovaní úveru a s ohľadom na osobu žalobkyne, ktorá nemá dostatočné vzdelanie ekonomického alebo iného zamerania, na základe ktorého by si zvažila riziká pri uzatváraní zmluvy a žalovaný ju svojím správaním pripravil o značnú sumu peňažných prostriedkov.

(2) Žalobkyňa navrhla vykonať v spore ako dôkazy Zmluvu o úvere a nepomenovanú zmluvu, Priemerné úrokové miery z úverov, evidenciu platieb.

(3) Súd žalobu doručil dňa 12.09.2017 žalovanému s tým, že mu umožnil vyjadriť sa k nej a zároveň ho poučil o jeho procesných právach.

(4) Žalovaný doručil súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 06.10.2017 vyjadrenie k žalobe, v ktorom uviedol, že nároky žalobkyne neuznáva. Uviedol, že vždy pristupoval k žalobkyňi ako spotrebiteľovi. Zmluvné dokumenty pripravuje zodpovedne, jasne a prehľadne. Nesúhlasí s tým, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala náležitosti v rozpore so zákonom. Priemer úrokových sadzieb, na ktoré žalobkyňa poukazuje, sa netýka obdobných prípadov, ako je jej, ale všetkých spotrebiteľských úverov bez výnimky. Medzi výškou úrokovej sadzby a výhodnosťou spotrebiteľského úveru nemusí byť žiadna korelácia. Poukázal na rozdielnosť spôsobu výpočtu úrokov vzhľadom k tomu, že splátky podľa uzavretej zmluvy boli splatné v týždenných intervaloch, teda dochádza k rýchlejšiemu splácaniu istiny. Úrok za 60 týždňov pri istine 1000 € je len vo výške 14,89% p.a, pričom banky poskytujú úroky aj za vyššie úrokové sadzby. RPMN vo výške 71,15% bola vypočítaná podľa údajov uvedených v zmluve. Poukázal na nariadenie vlády č. 238/2008 Z.z., podľa ktorého za roky 2008 až 2010 bola maximálna prípustná hodnota RPMN medzi 76% až 112,52%. V zmluve uvedená RPMN preto nemôže byť v rozpore so všeobecne akceptovaným hodnotovým poriadkom a odporovať dobrým mravom. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka o najvyššej prípustnej odplate, pričom odplata dohodnutá v zmluve predstavuje po prepočte 30,27% ročne a neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu. Termín konečnej splatnosti úveru je podľa neho určený presne a nezameniteľne ako siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Zmluva obsahuje konkrétny jeden deň konečnej splatnosti, presne ako to vyžaduje aj právna úprava. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje uvedenie dátumu, ale len uvedenie termínu konečnej splatnosti, pričom pojmy termín a dátum nie sú synonymami. Poukázal na čiastkový záver z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátky spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum. Možnosti vyjadrenia konečnej splatnosti úveru nie sú totožné len s vyjadrením pomocou dátumu. Poukázal na obsah smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa neho čl. 10 smernice, ktorý má priamy účinok, nie je doslovne premietnutý do § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na rôzne jazykové znenia smernice. Poukázal na stanoviská k výkladu smernice Európskej komisie, Slovenskej republiky, Nemeckej spolkovej republiky a generálnej advokátky Súdneho dvora v konaní vedenom na Súdnom dvore pod sp. zn. C-42/15. Žalobkyňa stotožňuje termín a dátum, hoci zákon tieto pojmy rozlišuje. Má za to, že každý vie, že týždeň má 7 dní a každý vie, koľko je 60 týždňov, a preto argument o neuvedení termínu konečnej

splatnosti neobstojí. K rozloženiu splátok na istinu, úroky a iné poplatky uviedol, že zmluva uvádza, aká časť dlžnej sumy tvorí istinu, úroky a poplatky, ako aj aký je počet splátok a ich výška. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje, aby bol uvedený rozpis, koľko z každej splátky sa platí na istinu, úroky a poplatky. Poukázal na závery rozhodnutia Súdneho dvora v rozsudku C-42/15. Rozpis jednotlivých splátok môže dosiahnuť žalobkyňa pomocou amortizačnej tabuľky. Dôvody pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť považuje za bagatelné a podľa neho nemôžu obstať. Zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje v zmluve za splnené. Poplatok za garantovanú službu je v zmluve presne a jasne špecifikovaný v bode 4. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Martin vo veci sp. zn. 15C/244/2014, ktorý mal dospieť k záveru, že predmet garantovanej služby nie je neprijateľnou podmienkou. Ide o prípustný a zákonom dovolený poplatok. K bezdôvodnému obohateniu podľa neho nedošlo, pretože nikdy neprijal žiadne plnenie, ktoré by nezodpovedalo vzájomnej písomnej dohode so zákazníkom. Zmluva o doplnkovej službe bola individuálne dojednaná, je uzavretá platne a neobsahuje neprijateľné podmienky. Bola uzavretá dobrovoľne, nemusí ju uzavrieť každý zákazník, je nezávislá od zmluvy o úvere a uzavretá je vždy až po uzavretí zmluvy o úvere. Zástupcovia žalovaného zákazníkov upozorňujú na dobrovoľnú povahu zmluvy. Žalobkyňa sa na obchodného zástupcu nesťažovala, že by porušil svoju povinnosť upozorniť na dobrovoľnú povahu služby. Zmluva je veľmi stručná, bola osobitne uzavretá a podpísaná zmluvnými stranami. Ide o inominátnu spotrebiteľskú zmluvu, ktorá obsahuje predmet plnenia a jeho cenu, pričom sú vyjadrené jasne, zrozumiteľne a určito. Má akcesorickú povahu k zmluve o úvere, no nie je podmienkou poskytnutia úveru. Hlavné zmluvné podmienky - teda predmet plnenia a celková odmena sú vylúčené zo súdneho prieskumu. Služba je zriadená pre tých zákazníkov, ktorí nemajú účet v banke. Žalovaný má na jej základe povinnosť dostaviť sa na miesto určené žalobkyňou, aby od nej prevzal hotovosť, ktorú je po prevzatí povinný použiť v mene žalobkyne a splniť za ňu povinnosť podľa zmluvy o úvere. Žalobkyňa sa môže sama rozhodnúť realizovať platby na bankový účet žalovaného. Primeranosť odplaty za toto plnenie posudzuje s ohľadom na to, že jeho zástupca sa musí niekoľkokrát dostaviť do miesta určeného dlžníkom, s čím sú spojené náklady najmä spojené s cestou. Celková odmena zo zmluvy o doplnkovej službe nemá dopad na zmluvu o úvere, pretože ide o zvoliteľnú doplnkovú službu uzatvorenú v osobitnej zmluve, nepodmieňuje poskytnutie úveru a nie je podmienkou získania úveru za ponúkaných podmienok. Odmena za túto službu sa nezahŕňa do určenia odplaty, celkových nákladov spotrebiteľa, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a do RPMN. Poukázal na viaceré súdne rozhodnutia. K primeranému finančnému zadosťučineniu uviedol, že v tejto časti je podľa neho žaloba podaná predčasne, pretože právo na primerané finančné zadosťučinenie má len osoba, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom. V čase podania žaloby žalobkyňa svoje práva na súde úspešne neuplatnila. Poukázal na viaceré rozhodnutia rôznych okresných súdov, ako aj na skutočnosť, že mu NBS vydala ako prvému subjektu povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov.

(5) Ako dôkazy navrhol vykonať listiny: Kešovka, zmluva o spotrebiteľskom úvere, Oznamenie Poštovej banky, a.s., Potvrdenie OTP Banky, a.s., Tabuľky s maximálnymi výškami odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanými zo súhrnných údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi, Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014, Stanovisko Európskej komisie, Stanovisko Slovenskej republiky, Stanovisko Nemeckej spolkovej republiky, Stanovisko GA Eleanor Sharpston, Rozsudok Home Credit, a.s. vo veci vedenej na Súdnom dvore EÚ pod sp. zn. C-42/15, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.09.2012 sp. zn. 17Co/151/2012, Rozsudok OS Martin, sp. zn. 15C/244/2014, Rozsudok OS Martin z 19.01.2015, sp. zn. 15C/244/2014 - právoplatný, Rozsudok OS Michalovce z 27.06.2012, sp. zn. 19C/164/2010 - právoplatný, Rozsudok OS Prievidza z 10.04.2015, sp. zn. 8C/183/2014 - právoplatný, Rozsudok OS Žiar nad Hronom z 18.09.2013, sp. zn. 5C/114/2011 - právoplatný, Rozsudok Okresného súdu Košice II z 19.03.2015, sp. zn. 17C/73/2014 - právoplatný, Rozsudok OS Prievidza z 22.01.2015, sp. zn. 8C/55/2014 - právoplatný, Rozsudok OS Michalovce z 17.03.2017, sp. zn. 8Csp/112/2016, Rozsudok OS Spišská Nová Ves z 08.03.2017, sp. zn. 7Csp/139/2016, Rozsudok OS Košice II z 15.02.2017, sp. zn. 41Csp/72/2016, Rozsudok OS Michalovce z 17.03.2017, sp. zn. 8Csp/103/2016, Rozsudok OS Žilina z 07.04.2017, sp. zn. 40Csp/60/2016.

(6) Súd vyjadrenie žalovaného doručil dňa 22.11.2017 právnenému zástupcovi žalobkyne s tým, že mu umožnil vyjadriť sa k nemu. Žalobkyňa sa prostredníctvom právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaného vyjadrila v replike doručenej súdu elektronicky dňa 07.12.2017. Uviedla, že smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám. Prebratá bola do slovenského právneho poriadku správne a včas a je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. Zákonodarca podrobnejšie upravil, čo považuje za náležitosti

zmluvy o úvere. Poukázala na ustanovenie čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a na to, že výklad poskytnutý Súdny dvorom je záväzný pre súd v tej veci, v ktorej sa prejudiciálna otázka položila. Poukázal na (ne)aplikáciu záverov rozsudku C-42/15 dvomi okresnými súdmi. Termín konečnej splatnosti musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom, nie len udalosťou závislou od vôle zmluvnej strany. Termín, ako je uvedený v zmluve, považujú za neurčitý, v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Termín konečnej splatnosti má byť podľa ustálenej súdnej praxe uvedený vo forme presný dátum. Rozpis splátok považujú za obligatórnu náležitosť zmluvy. Poukázala na rozhodnutie krajských súdov v Trnave, Nitre a v Trenčíne. Zotrvála na závere, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky postihnuté sankciou neplatnosti. Výška poplatku za garantovanú službu je neprímeraná. Prevyšuje odplatu za poskytnutie úveru - úrok. Správa úveru je preto u žalovaného drahšia ako samotné poskytnutie úveru. Spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto je neprijateľnou podmienkou. Dojednanie poplatku za garantovanú službu považuje za neplatné. K primeranému finančnému zadostučineniu uviedla, že toto patrí spotrebiteľovi, ak si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti, nie ak mu bolo právoplatne konštatované porušenie práva alebo povinnosti.

(7) Ako ďalšie dôkazy žalobkyňa označila listiny: Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/31/2017 zo dňa 22.05.2017, Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 21Csp/123/2017 zo dňa 04.09.2017, Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. 15Co/139/2016 z 20.04.2016, Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 24Co/510/2015 z 01.06.2016, Rozsudok Krajského súdu Nitra č. 5Co/120/2016 zo dňa 29.03.2017, Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 4Co/395/2016.

(8) Súd repliku žalobkyne doručil na vyjadrenie právneho zástupcovi žalovaného dňa 02.01.2018. Dňa 31.01.2018 súdu doručil dupliku, v ktorej uviedol, že zotráva na svojej predchádzajúcej argumentácii a poukázal na rozhodnutia viacerých okresných súdov, ako aj na čl. 2 Civilného sporového poriadku. Zotrvál na aplikácii záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 a venoval sa teoretickému zdôvodneniu záväznosti rozsudkov Súdneho dvora a opätovne analyzoval rozdiel pojmov termín a dátum, pričom požaduje jazykový výklad súladný s právom EÚ. Vykladá aj pojem frekvencia splátok v čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice a v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom podľa neho nie je výkladom proti zákonu, ak sa teleologickým výkladom dospeje k tomu, že nie je potrebné deliť každú jednotlivú splátku na istinu, úroky a poplatky. Poukázal aj na zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým sa menilo ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Uviedol, že žalobkyňa neuvádza, ktoré konkrétne ustanovenia spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Opätovne poukázal na rozsah nákladov, ktoré kryje poplatok za garantovanú službu odkazom na bod 4 Zmluvy a zotrval na tvrdení, že je vyjadrený jasne, zrozumiteľne a určito. Opätovne poukázal na podľa neho precedентné rozhodnutie Okresného súdu Martin. Nárok na primerané finančné zabezpečenie považuje za predčasne uplatnený. Poukázal na povinnosť súdu posudzovať primeranosť zadostučinenia.

(9) Súd spor prejednal na pojednávaní dňa 23.04.2018. Na pojednávanie sa neustanovili právni zástupcovia strán, hoci boli naň riadne predvolaní, pričom svoju neúčasť ospravedlnili a nežiadali z dôležitých dôvodov o odročenie pojednávania, preto súd spor prejednal v súlade s § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v ich neprítomnosti.

(10) Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: zmluvou o úvere a nepomenovanou zmluvou na čísle listu spisu (ďalej len „č.l.“) 5 až 7, primeranými úrokovými mierami z úverov na č.l. 8, evidenciou platieb na č.l. 9, Kešovkou - zmluvou o spotrebiteľskom úvere na č.l. 53, oznámením Poštovej banky, a.s. na č.l. 54, Potvrdením OTP banky, a.s. na č.l. 55, Tabuľkami s maximálnymi výškami odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanými zo súhrnných údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi na č.l. 56 až 60 a súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014 na č.l. 61.

(11) Súd z vykonaného dokazovania zistil nasledujúci skutkový stav: Žalobkyňa ako dlžník nekonajúci v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalovaný ako veriteľ v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti uzavreli dňa 22.12.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá má povahu zmluvného formulára. V zmluve sa dohodli, že žalovaný poskytne žalobkyňu úver vo výške 1000 €, pričom z formulára vyplýva, že celkové náklady sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vo výške 26,50%, t.j. 170,64 € a poplatok za garantovanú službu je vo výške 177,72 €. Celkové náklady predstavujú ročnú percentuálnu mieru nákladov 71,15%. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je 1348,36 €. Priemerná hodnota RPMN v čase uzavretia zmluvy bola vo výške 36,30%. Úver bol splatný v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky je 22,48 € a výška poslednej splátky je 22,04 €. Úver bol poskytnutý na 60 týždňov a termín konečnej splatnosti je v zmluve definovaný ako „siedmy deň 60 týždňa po dni uzavretia Zmluvy“. Z formulára

je zrejmé, že úver bolo možné poskytnúť na predplatenú platobnú kartu alebo na účet zákazníka, pričom sa v zmluve nachádzajú aj platobné údaje na poukazovanie splátok. Zo zmluvy vyplýva, že za poplatok za garantovanú službu má zákazník počas trvania zmluvy výhody spočívajúce v telefonickom upozornení na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa zmluvy, možnosť požiadať o podporu a poskytnutie informácií prostredníctvom zákazníckej telefonickú linky a kontaktných centier, možnosť získať duplikáty dokumentov, možnosť získať evidenciu platieb, záväzok veriteľa zdržať sa uplatnenia nároku na nezaplatenú časť dlžnej sumy v dedičskom konaní v prípade smrti zákazníka.

(12) V rovnaký deň, ako uzavreli zmluvu o úvere, uzavreli na samostatnej listine aj Zmluvu o poskytnutí služby Komfort podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy vyplýva žalovanému povinnosť informovať žalobkyňu o prevedení sumy úveru v prospech bankového účtu podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preberať od žalobkyne peňažné sumy určené na úhrady splátok spotrebiteľského úveru a zabezpečovať jej použitie na zodpovedajúce úhrady splátky spôsobom podľa zmluvy o úvere a informovať ju o prijatí úhrady splátky spotrebiteľského úradu, pričom služba mala byť poskytovaná v mieste určenom žalobkyňou v meste alebo obci, kde má pobyť, v ňou zvolenom čase. Za túto službu sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť odmenu 515 € v 60 pravidelných týždenných splátkach, pričom prvých 59 splátok bolo vo výške 5,58 € a posledná splátka vo výške 8,78 €. Splatnosť prvej splátky nastala 7. kalendárny deň po uzavretí zmluvy. Z bodu 1.3. zmluvy vyplýva, že dojednanie služby bolo dobrovoľné a nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o úvere.

(13) V čase uzavretia zmlúv boli priemerné úrokové sadzby úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny vo výške 8,91% pre úvery iné ako na nehnuteľnosti so splatnosťou od 1 do 5 rokov.

(14) Žalobkyňa zaplatila žalovanému hotovosťnými platbami spolu sumu 1863,36 €, pričom prvú splátku zaplatila 2.1. a poslednú splátku 28.9. (zrejme) 2015.

(15) Z listinných dôkazov predložených žalovaným vyplýva, že úroky u iných spoločností boli 26,9% (TELERVIS PLUS a.s.), 7,5% až 32,5% (Poštová banka a.s.), 9,9% až 27,5% (OTP Banka Slovensko, a.s.). Z dôkazov o maximálnej výške odplaty, ktoré žalovaný predložil, nebolo potrebné vychádzať, pretože sa týkajú skoršieho obdobia (roky 2008 až 2010), ako je obdobie uzavretia zmluvy (rok 2014). Pre posúdenie úverov na konci roka 2014 tieto dôkazy nemajú žiadnu relevanciu, pretože jednak sa zmenili predpisy, a jednak sa zmenili aj podmienky na finančnom trhu. Naproti tomu, relevantný je údaj o RPMN k 3. štvrtroku roku 2014 pri spotrebiteľských úveroch, ktorá bola pri splatnosti od 1 do 5 rokov 15,16% p.a.

(16) Súd naproti tomu nevykonával dokazovanie navrhnutými listinnými dôkazmi, ktorými sú Stanovisko Európskej komisie, Stanovisko Slovenskej republiky, stanovisko Nemeckej spolkovej republiky, stanovisko GA Eleanor Sharpston, rozsudok Home Credit, a.s. vo veci vedenej na Súdnom dvore EÚ pod sp. zn. C-42/15, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.09.2012 sp. zn. 17Co/151/2012, rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 15C/244/2014, rozsudok OS Topoľčany z 25.03.2015, sp. zn. 7C/138/2014 - právoplatný, rozsudok Okresného súdu Martin z 19.01.2015, sp. zn. 15C/244/2014 - právoplatný, rozsudok Okresného súdu Michalovce z 27.06.2012, sp. zn. 19C/164/2010 - právoplatný, rozsudok Okresného súdu Prievidza z 10.04.2015, sp. zn. 8C/183/2014 - právoplatný, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 18.09.2013, sp. zn. 5C/114/2011 - právoplatný, rozsudok Okresného súdu Košice II z 19.03.2015, sp. zn. 17C/73/2014 - právoplatný, rozsudok Okresného súdu Prievidza z 22.01.2015, sp. zn. 8C/55/2014 - právoplatný, rozsudok OS Michalovce z 17.03.2017, sp. zn. 8Csp/112/2016, rozsudok OS Spišská Nová Ves z 08.03.2017, sp. zn. 7Csp/139/2016, rozsudok Okresného súdu Košice II z 15.02.2017, sp. zn. 41Csp/72/2016, rozsudok Okresného súdu Michalovce z 17.03.2017, sp. zn. 8Csp/103/2016, rozsudok OS Žilina z 07.04.2017, sp. zn. 40Csp/60/2016, rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/31/2017 zo dňa 22.05.2017, rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 21Csp/123/2017 zo dňa 04.09.2017, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. 15Co/139/2016 z 20.04.2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 24Co/510/2015 z 01.06.2016, rozsudok Krajského súdu Nitra č. 5Co/120/2016 zo dňa 29.03.2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 4Co/395/2016, pretože stanoviská v prejudiciálnom konaní nie sú pre rozhodnutie súdu potrebné vykonať ako dôkazy. Rozsudok v prejudiciálnom konaní, ktorého sa stanoviská týkajú, je právne záväzný len v tej veci, ktorej sa týka, v tomto spore záväzný nie je. Záväzný je len výklad európskeho práva, ktorý je v rozsudku poskytnutý, avšak súd v tomto spore aplikuje v prvom rade vnútroštátne právo, ktorého výklad bude poskytnutý v rozhodnutí v merite sporu. Závermi citovaného rozsudku Súdneho dvora, ktoré by mohli byť pre rozhodnutie v tomto spore relevantné, sa súd vysporiada. Takisto súd nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v iných sporoch. Súdny majú povinnosť rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, avšak jednak súdy, na rozhodnutia ktorých strany poukazujú, nemožno pri všetkej úcte k nim označiť za najvyššie súdne autority a jednak z rôznorodosti rozhodnutí je zrejmé, že nemožno hovoriť ani o ustálenosti súdnej praxe. Súd vychádzal aj z toho, že

je v súlade s § 193 CSP viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. So závermi rozsudku Súdneho dvora vo veci C-42/15 G. aplikovateľnými na tento spor sa súd vysporiada. Nie je však potrebné vykonávať tento rozsudok ako dôkaz, pretože nemôže nijako prispieť k ustáleniu skutkového stavu. Čo sa týka ostatných rozsudkov: Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.09.2012 sp. zn. 17Co/151/2012: týka sa iného veriteľa ako je žalovaný a inej úverovej zmluvy a iných sporných otázok. Rozsudok OS Martin, sp. zn. 15C/244/2014: pre rozhodnutie v spore nie je podstatný pre právne posúdenie tohto sporu súdom. Rozsudok OS Topoľčany z 25.03.2015, sp. zn. 7C/138/2014 - právoplatný: žalobný nárok bol zamietnutý pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Rozsudok OS Michalovce z 27.06.2012, sp. zn. 19C/164/2010 - právoplatný: týkal sa aplikácie iného právneho predpisu ako v tomto spore, okrem toho súd žalobný nárok zamietol pre premlčanie. Rozsudok OS Prievidza z 10.04.2015, sp. zn. 8C/183/2014 - právoplatný: neobsahuje odôvodnenie. Rozsudok OS Žiar nad Hronom z 18.09.2013, sp. zn. 5C/114/2011 - právoplatný: žalobný návrh bol zamietnutý pre premlčanie. Rozsudok Okresného súdu Košice II z 19.03.2015, sp. zn. 17C/73/2014 - právoplatný: žalobný návrh bol zamietnutý pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Rozsudok OS Prievidza z 22.01.2015, sp. zn. 8C/55/2014 - právoplatný: žalobný návrh bol zamietnutý pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Rozsudok OS Michalovce z 17.03.2017, sp. zn. 8Csp/112/2016: žalobný návrh bol zamietnutý pre procesnú neprípustnosť uplatneného druhu žaloby. Rozsudok OS Spišská Nová Ves z 08.03.2017, sp. zn. 7Csp/139/2016: žalobný návrh bol zamietnutý pre nepredloženie dôkazov žalobcom. Rozsudok OS Košice II z 15.02.2017, sp. zn. 41Csp/72/2016: súd sa nestotožňuje s tam uvedeným právnym posúdením uvedenia termínu konečnej splatnosti v zmluve, keď OS Košice II aplikoval na posúdenie závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora C-42/15, ktorý sa ale výkladom tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nezaoberal. Splatnosť splátky síce nemusí byť uvedená odkazom na konkrétny dátum, avšak to sa nevzťahuje na konečnú splatnosť úveru, ktorá musí byť konkrétne určená. Ak nie je určená konkrétnym dátumom, musí byť poľahky pre priemerného spotrebiteľa určiteľná. Rozsudok OS Michalovce z 17.03.2017, sp. zn. 8Csp/103/2016: žalobný návrh bol zamietnutý pre procesnú neprípustnosť. Rozsudok OS Žilina z 07.04.2017, sp. zn. 40Csp/60/2016: žalobný návrh bol zamietnutý pre námietku premlčania. Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/31/2017 zo dňa 22.05.2017: týka sa iného veriteľa ako je žalovaný. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 21Csp/123/2017 zo dňa 04.09.2017: týka sa iného veriteľa, ako je žalovaný. Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. 15Co/139/2016 z 20.04.2016: týka sa iného veriteľa, ako je žalovaný. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 24Co/510/2015 z 01.06.2016: týka sa iného veriteľa ako je žalovaný. Rozsudok Krajského súdu Nitra č. 5Co/120/2016 zo dňa 29.03.2017: nie je z neho dostatočne zrejмый skutkový základ prvoinštančného rozhodnutia. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 4Co/395/2016: týka sa iného veriteľa ako je žalovaný.

(17) Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (22.12.2014) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

(18) Podľa § 9 ods. 2 písm. f), písm. k), písm. m) citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny.

(19) Podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

(20) Podľa § 51 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 22.12.2014 (ku dňu uzavretia zmlúv, ďalej len „OZ“) účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.

(21) Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

(22) Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

(23) Podľa § 53 ods. 6 OZ ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

(24) Podľa § 1a ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

(25) Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

(26) Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

(27) Súd na podklade vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žaloba je podaná len sčasti dôvodne.

(28) Súd v prvom rade posudzoval, či na strane žalovaného vzniklo na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie. Ako predbežnú otázku súd skúmal, či mal na celé plnenie, ktoré vo výške 1863,36 € žalobca prijal, nárok alebo nie. Súd pritom dospel k záveru, že žalovaný mal nárok len na časť žalobkyňou poskytnutého plnenia. Riadil sa pritom nasledujúcimi úvahami.

(29) Medzi stranami je nesporné, že dňa 22.12.2014 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá je zároveň aj zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľský charakter zmluvy vyplýva z právneho postavenia jej účastníkov - na jednej strane veriteľ konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane druhej dlžník nekonajúci v rámci obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať okrem iných náležitostí aj uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Podľa zistení súdu zmluva uzavretá medzi stranami sporu také uvedenie neobsahuje, respektíve uvedenie termínu konečnej splatnosti takým spôsobom, ako ho uviedol v zmluve žalovaný, nie je postačujúce.

(30) Zmyslom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona je, aby bol spotrebiteľ pred uzatvorením zmluvy jasným a zrozumiteľným spôsobom informovaný o termíne, kedy bude jeho záväzok pri riadnom splácaní splatený. Uvedenie tohto údaju je pre spotrebiteľa dôležité pri posudzovaní výhodnosti alebo nevýhodnosti ponúkaného úveru. Podľa právneho názoru súdu je síce pravda, že zákonodarca neuvádza výslovne, že uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru sa musí urobiť uvedením presného dátumu, avšak to neznamená, že je možné určiť ho hocijakým spôsobom. V každom prípade musí byť v zmluve uvedený tak, aby bez ťažkostí umožnil priemernému spotrebiteľovi určiť, do kedy bude svoj dlh voči veriteľovi splácať. Priemerným spotrebiteľom môže byť aj taká osoba, ktorá má len základné vzdelanie a nemá dostatočné matematické znalosti a zručnosti a nemusí byť schopná okamžite a bez ťažkostí prepočítať termín konečnej splatnosti, pri jeho špecifikácii takým spôsobom, ako to v zmluve urobil žalovaný. Uvedenie termínu konečnej splatnosti ako siedmy deň 60 týždňa po dni uzavretia zmluvy vyžaduje od spotrebiteľa, ak sa chce dozvedieť konkrétny dátum konečnej splatnosti, aby urobil nie jednoduchý matematický výpočet (možno povedať, že žalovaný dátum konečnej splatnosti „zašifroval“ do matematickej slovnej úlohy). Spotrebiteľ tak musí nielen prepočítať týždne na mesiace, ale navyše aj pripočítať k výslednému dátumu sedem dní, aby sa dozvedel konkrétny termín konečnej splatnosti úveru. Dodávateľovi pritom nič nebránilo, aby ako termín konečnej splatnosti úveru uviedol konkrétny dátum. Vedel totiž, v ktorý deň sa zmluva uzatvára, preto mohol prepočet, ktorý sa vyžaduje od spotrebiteľa, bez ťažkostí urobiť sám. Tým by bol spotrebiteľ úplne jednoznačne informovaný tak, ako to vyžaduje zákon a neboli by žiadne pochybnosti o konečnom termíne splatnosti. Ak tak dodávateľ neurobil, vystavil sa riziku zákonnej sankcie, ktorou je vznik nevyvrátiteľnej domnienky v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

(31) Súd teda dospel k záveru, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) z dôvodu nedostatku uvedenia jednoznačného údaju o termíne konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobca mal nárok len na vrátenie istiny poskytnutého úveru, teda sumy 1000 €.

(32) Argument, ktorý používa žalovaný, poukazujúc na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/15, že „nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátky spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum“ pri posudzovaní nutnosti uvedenia termínu konečnej splatnosti neobstojí. Súdny dvor totiž svoj záver uviedol v inom kontexte (pri posudzovaní, či musí byť každá zo splátok definovaná určitým dátumom). Nezaoberal sa tým, či je v súlade so smernicou, ak členský štát v zákone, ktorým smernicu implementoval, vyžaduje, aby v zmluve bol uvedený termín konečnej splatnosti, teda splatnosti poslednej splátky. Podľa názoru súdu pri konečnej splatnosti je zákonodarca jednoznačný. V zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa podľa zákona č. 129/2010 Z.z. účinnom v čase uzavretia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným, uvedenie termínu konečnej splatnosti jednoznačne vyžaduje. Spôsob, akým je toto uvedenie potrebné urobiť, zákonodarca výslovne nestanovuje, avšak zo zmyslu tohto ustanovenia vyplýva, že by tento spôsob mal byť taký, aby spotrebiteľovi bez ťažkostí a jednoznačne umožnil zistiť dátum, kedy zaplatí poslednú splátku svojho dlhu.

(33) Žalovaný sa podľa názoru súdu nemôže domáhať priameho účinku smernice v spore so žalovanou. Smernica bola transponovaná zákonom č. 129/2010 Z.z. a práva a povinnosti individuálnym subjektom vyplývajú z citovaného zákona. Aj ak by bola smernica nesprávne transponovaná, neznamená to, že by bolo možné postupovať proti výslovnému zneniu zákona. Zákon č. 129/2010 Z.z., konkrétne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) nie je možné vyložiť inak, ako že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť uvedený termín konečnej splatnosti, hoci by sa aj v smernici také výslovné ustanovenie nenachádzalo. Aj eurokonformný výklad má v tomto prípade svoje limity a nemôže ísť contra legem. V opačnom prípade by išlo do zásah do princípov právnej istoty. Ak štát smernicu nesprávne implementoval, malo by to následky len vo vzťahu k štátu (riziko infringementu a následných sankcií), nie však na právne vzťahy medzi jednotlivcami. Súd však v tomto spore nerozhodol v neprospech žalovaného preto, že termín konečnej splatnosti nie je vymedzený konkrétnym dátumom (čo by bolo podľa žalovaného v rozpore s nepriamym účinkom smernice), ale preto, že termín konečnej splatnosti je v zmluve vymedzený tak, že priemernému spotrebiteľovi môže spôsobovať výrazné ťažkosti určiť konkrétny dátum, ktorý termínu konečnej splatnosti zodpovedá (pretože sa vyžaduje nie jednoduchý matematický prepočet).

(34) Už samotné neuvedenie údajov podľa citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Preto už nie je potrebné skúmať, či je úver bezúročný a bez poplatkov aj z iných dôvodov, respektíve či je alebo nie je dohoda o garantovanom poplatku platná, pretože nárok na žalovanému nevznikol. Napriek tomu, súd len stručne uvádza, že ročná odplata za poskytnutie úveru nesmie presiahnuť dvojnásobok priemernej RPMN na obdobný typ úverov (ako vyplýva z dôkazu na č.l. 61), t.j. 30,32% p.a. Odplatom za poskytnutie úveru je v prípade posudzovaného úveru suma 348,36 € a predstavuje súčet úroku a poplatku za garantovanú

službu. Poplatok za garantovanú službu súd považuje za súčasť odplaty za poskytnutie úveru. Hoci sa veriteľ snaží navodiť dojem, že ide o poplatok za osobitný typ služby, ktorý zaň poskytuje, podľa názoru súdu však o žiadne osobitné služby v prospech spotrebiteľa, z ktorých by mal spotrebiteľ výhodu, ktorá by mu inak nepatrila, nejde. Je úplne bežné, že veritelia upozorňujú spotrebiteľov na omeškanie, respektíve že v rámci iných poskytovaných služieb poskytujú spotrebiteľom aj informácie. Takisto nie je osobitnou službou možnosť poskytnúť duplikát zmluvy spotrebiteľovi, respektíve evidenciu platieb. Zmluva nie je listinou, na podklade ktorej by si spotrebiteľ musel uplatňovať práva (ako napr. vkladná knižka alebo zmenka a pod.), preto vystavenie jej duplikátu pre priemerného spotrebiteľa nemá žiadnu pridanú hodnotu. Rovnako evidenciu platieb si môže spotrebiteľ viesť akýmkoľvek iným spôsobom ako v pomôcke poskytnutej mu veriteľom. Ani záväzok veriteľa vzdať sa uplatnenia nárokov v prípadnom dedičskom konaní nemá význam pre samotného spotrebiteľa (len hypoteticky môže mať význam pre jeho dedičov). Súd preto tzv. garantovanú službu nepovažuje za skutočnú osobitnú službu, ktorá by nemala byť súčasťou akejkoľvek štandardnej zmluvy o úvere a na podklade poskytnutie ktorej by malo patriť veriteľovi osobitné plnenie vo forme poplatku. Odplata za poskytnutie úveru pri prepočte na ročné plnenie teda dosahuje 78,69% (1348,36 € : 15 mesiacov x 12 mesiacov = 1078,69 € p.a., čo je pri istine 1000 € 78,69% p.a.) a prevyšuje najvyššiu prípustnú zákonnú odplatu, je teda v rozpore so zákonom. To je ďalší dôvod, pre ktorý žalovanému dohodnutá odplata (úrok a poplatok) nepatrí.

(35) Pri posudzovaní skutočnosti, že zmluva neobsahuje rozpis amortizácie dlhu s rozdelením na istinu, úroky a poplatky, súd vychádzal z ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a zo záverov vyslovených Najvyšším súdom SR vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Najvyšší súd, reagujúc aj na výklad európskeho práva v rozhodnutí Súdneho dvora C-42/15 (G.), vyslovil záver, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

(36) Čo sa týka údajov podľa § 9 ods. 2 písm. m) zákona č. 129/2010 Z.z. /prehľad s lehotami a podmienkami splácania úrokov a poplatkov/, zo zmluvy nevyplýva, že by sa úroky alebo poplatky mali splátkami platiť samostatne, bez amortizácie istiny. Je zrejme, že každá splátka zahŕňa tak istinu, ako aj úroky a poplatky. Preto uvedenie tohto údajov v zmluve povinné nebolo.

(37) Samotnú výšku úroku 26,50% ročne súd nepovažuje za neprimerane vysokú, v čase uzavretia zmluvy nešlo o úrokovú sadzbu významne prekračujúcu úrokové sadzby úverov poskytovaných inými subjektmi, vrátane bánk. Ak však súd posudzuje odplatu za poskytnutie úveru ako celok (nielen úrok, ale aj tzv. poplatok za garantovanú službu), tak súd výšku tejto odplaty za primeranú nepovažuje, pretože priemerné odplaty prevyšuje podstatným spôsobom.

(38) Osobitne súd posudzoval Zmluvu o poskytnutí služby Komfort. Ide o nepomenovanú zmluvu uzavretú v rovnaký deň ako bola uzavretá zmluva o úvere, na podklade ktorej si žalobkyňa u žalovaného dohodla službu spočívajúcu v tom, že zástupca žalovaného bude u nej, respektíve na mieste, ktoré určí, preberať od nej splátky úveru v hotovosti a zabezpečiť ich vklad na účet žalovaného. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť túto zmluvu neuzatvoriť. Toto svoje tvrdenie však ničím nepreukázala. Súd považuje zmluvu za dostatočne jasnú a určitú. Vyplýva z nej bez pochybností, čo je jej predmetom (preberanie finančnej hotovosti v mieste určenom dlžníkom, zabezpečenie pripísania splátok na účet veriteľa) aj aká je odplata za službu (515 €). Zo zmluvy nepochybne vyplýva, že nebola podmienkou poskytnutia úveru. Samotná zmluva o úvere obsahuje uvedenie čísla účtu žalovaného, na ktoré bolo možné úver splácať. Preto žalobkyňa mala možnosť plniť dlh voči žalovanému aj iným spôsobom, ako hotovostnými platbami preberanými zástupcom žalovaného. Ak sa však z akéhokoľvek dôvodu vzdala takejto možnosti a rozhodla sa využiť žalovaným ponúknutú službu spočívajúcu v preberaní peňažnej hotovosti, bola to len jej slobodná vôľa. Je pravdivé tvrdenie, že žalobkyňa túto službu vo svojej podstate nemusela využívať, ale ak sa ju využívať rozhodla, tak je povinná za túto službu platiť dohodnutú odplatu.

(39) Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalovanému na podklade zmluvy o úvere vznikol nárok na zaplatenie sumy 1000 € (istiny) a na podklade nepomenovanej zmluvy na zaplatenie sumy 515 € (istiny), čo je spolu 1515 €. Vzhľadom k tomu, že mu žalobkyňa preukázateľne zaplatila sumu 1863,36 €, čo do sumy 348,36 € (1863,36 € - 1515 €) došlo u žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný žalobkyni vydať. Preto ho súd zaviazal zaplatiť žalobkyni z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 348,36 €. Vo zvyšku súd nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia ako nedôvodný zamietol (výrok II.)

(40) Následne sa súd zaoberal uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Vychádzal pritom z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa (spotrebiteľka) bola úspešná v spore, v ktorom uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi (zákonom o spotrebiteľských úveroch). Preto má nárok na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému, ktorý bol v spore neúspešný. Zákonodarca výšku, respektíve kritériá na posúdenie primeranosti finančného zadosťučinenia nedefinuje.

(41) Súd vychádzal pri určení výšky primeraného zadosťučinenia z toho, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, pretože prijal plnenie, na ktoré mu nárok nevznikol z dôvodu porušenia zákona č. 129/2010 Z.z. Tým je naplnená hypotéza § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uplatnené zadosťučinenie vo výške 600 € súd nepovažuje za primerané. Účelom zadosťučinenia je vyjadriť určité odsúdenie protiprávneho konania dodávateľa a odrazenie ho od opakovania podobných porušení právnych predpisov. Primeranosť zadosťučinenia súd hodnotí s prihliadnutím na závažnosť porušenej povinnosti. Súd prihliada aj na to, či žalobkyňa riadne splácala svoje záväzky zo zmlúv. Takisto súd prihliada aj na následky, ktoré porušenie práva malo. V posudzovanom spore došlo len k zásahu do majetkových práv žalobkyne, ktoré bude napravené vydaním bezdôvodného obohatenia. Ako primerané súd považuje primerané zadosťučinenie zodpovedajúce hodnote porušenia práva, teda zodpovedajúce výške bezdôvodného obohatenia. Preto súd považuje za primerané zadosťučinenie do výšky 348,36 €. Vo zvyšku súd nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia ako nedôvodný zamietol (výrok II.).

(42) K argumentu žalovaného, že návrh bol podaný v tejto časti predčasne, súd uvádza, že zákon vyžaduje, aby spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil svoje právo. Neuvádza, že by návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia mohol podať až potom, čo by také rozhodnutie bolo právoplatné. Žalobkyňa svoje právo úspešne uplatnila (hoci len sčasti a hoci rozhodnutie v tejto časti ešte právoplatné nie je, avšak právo uplatnené bolo a žalobkyňa úspešná bola), preto súd o primeranom finančnom zadosťučinení vecne rozhodol.

(43) Podľa § 232 ods. 2, ods. 3 CSP ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

(44) O splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP. Na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd dôvod nezistil.

(45) Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

(46) Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

(47) Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa aj žalovaný boli v spore čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní. Žalobkyňa bola úspešná spolu čo do sumy 696,72 € a žalovaný čo do sumy 766,64 €. Procesný úspech žiadnej zo sporových strán výrazne neprevýšil procesný úspech druhej sporovej strany. Preto súd rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

(48) Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

(49) Podľa § 4 ods. 2 písm. u) citovaného zákona od poplatku je oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu.

(50) Podľa § 6 ods. 1 veta prvá citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

(51) Podľa Položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov (Prílohy I. citovaného zákona) je súdny poplatok zo žaloby alebo z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba z ceny predmetu konania (z úhrady) 6%, najmenej 16,50 eura, najviac 16 596,50 eura.

(52) Žalobkyňa bola ako spotrebiteľka domáhajúca sa ochrany svojich práv oslobodená od súdnych poplatkov. Žalovaný bol v spore neúspešný čo do zaplatenia bezdôvodného obohatenia 348,36 € a čo do zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia 348,36 €. Základom pre výpočet súdneho poplatku

pri každom predmete konania je suma 348 € a výška súdneho poplatku je 20,50 € (6% zo základu, po zákonom zaokrúhlení na 50 najbližších eurocentov nadol). Vzhľadom k dvom predmetom konania (bezdôvodné obohatenie, finančné zadosťučinenie) je celkový súdny poplatok, ktorý je žalovaný povinný z dôvodu svojho procesného neúspechu a z dôvodu oslobodenia žalobkyne zaplatiť, vo výške 41 € (2 x 20,50 €). Súdny poplatok je splatný do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **m o ž n o** podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Partizánske.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na toto podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.